

Og saa siger han til Slutning i sit Digt:

Hvor fødtes den Røst? Den fødtes i Nød,
den raaber i Ørkenen forladt og ene,
og Raabet er altid det samme: Brød!
og Svaret altid det samme: Stene!

Jeg haaber og tror, at det Svar, det danske Folketing og den danske Regering vil give paa det Nødraab, som toner gennem de Forslag, den socialdemokratiske Gruppe har stillet, ikke vil blive dette, som Digteren har angivet i sit Digt, at Svaret paa Raabet om Brød ikke vil blive: Her have I Stene, her have I Kanoner. Jeg vil haabe, at man vil svare ved i hvert Fald at vise sin velvillige Deltagelse til at løse dette for overordentlig mange af vore Landsmænd saa vigtige Spørgsmaal. Jeg kan umuligt tro, at en eneste vil modsætte sig det beskedne Krav, vi have stillet, i hvert Fald det beskedne Krav, der er stillet i Retning af at yde Hjælp til de fri Fattiggasser.

Da der for nogen Tid siden var Tale om at anvende et Beløb af 5 Mill. Kr. til nyt Feltskyt, var man saavel fra Højres som fra Venstres Side enig om at motivere denne Bevilling ved Fædrelandets Krav, det var af patriotiske Grunde nødvendigt, at man ofrede dette Beløb af 5 Mill. Kr. til ny Kanoner. Er det for meget at sige, at dette Bidrag til at skaffe den fattigste Del af vore Landsmænd lysere Vilkaar, end de have, ogsaa er en patriotisk Gerning? Er ikke enhver af de voksne Mænd og Kvinder og de Børn, som lide Sult i disse Dage i vort Land, en Del af Fædrelandet, og er dette at rødde dem fra Sult og det, der er værre, ikke i Sandhed et patriotisk Arbejde? Sæt, at disse ny Kanoner skulde anvendes! Jeg haaber ikke, at det vil ske. Jeg tror, at det internationale Socialdemokrati vil forhindre, at i alt Fald de danske og de tyske Kanoner komme i Anvendelse i Nord- og Mitteleuropa. Men sæt, at det skete! Vilde man saa ikke fra anden Side forlange, at de Folk, som i disse Dage sulte og gaa arbejdsløse, skulde, om fornødent, være med til at ofre sig for Fædrelandet? Men naar man stiller et saa stort Krav til den enkelte, naar man i Patriotismens, i Fædrelandets hellige Navn forlanger, at han om fornødent skal ofre Livet for Fædrelandet, er det da for meget, om der i saa trange Tider som de nærværende fra Samfundets Side rækkes en hjælpende Haand til dem, som med deres bedste Villie ikke kunne skaffe sig Arbejde, og trods de alvorligste Bestræ-

belser ikke ere i Stand til at skaffe Udkommet til sig og deres Børn?

Alle de ærede Medlemmer, eller i hvert Fald de fleste, have vist haft Løjlighed til at se det fortræffelig udførte Monument af den lille Hornblæser, der staar nede paa Boulevarden. Dette udmærkede Monument, der forestiller den jævne, kraftige Landsoldat, bærende den lille, trætte Hornblæser paa sine Arme, vil jeg benytte som Billede over for den Debat, der er ført her og sige: Er det ikke naturligt, at de smaa og fattige, som ere nær ved at segne af Træthed, Fattigdom og Sult, komme til det store, stærke, rige Samfund og beder det om i hvert Fald for en Tid at tage dem i sine stærke Arme? Er det ikke naturligt, at Tinget viser den højeste Grad af Imødekommen over for dette Forslag? Hvis man gør det, er det min Tro, at adskiligt af den Bitterhed, som ellers naturlig maatte fremkomme, vil vige Pladsen for Forstaaelsen af, at der findes ikke alene Velvillie, men ogsaa Respekt for de tvungent erhvervsløse hos den besiddende Del af Samfundet og hos den Del af Samfundets Medlemmer, der har Indflydelse paa vort Samfunds Lovgivning.

Vi Socialdemokrater saa allerhelst, som det ogsaa er blevet betonet af de af mine Partifæller, der have haft Ordet i denne Sag, at man kunde yde Arbejde til alle dem, der ville arbejde. Vi saa allerhelst, at man satte f. Eks. alle de ledige Bygningshaandværkere i Beskæftigelse med at rejse Sanatorier for brystsyge og Hospitaler for de andre syge — vi savne jo Hospitaler, — og vi saa allerhelst, at de forskellige Bygningsmaterialier, der ligge ubenyttede hen paa de forskellige, store Teglværkspladser, bleve benyttede af de ledige Arbejdshænder. Vi saa helst, at disse Sanatorier bleve rejste og gav Plads for det store Antal af tuberkuløse, som findes i vort Samfund. Men hvis vi stillede et sligt Forslag i Øjeblikket, hvis vi nu, da Tuberkulosekommissionen er nedsat, stillede et Forslag om at yde et Beløb af 5 Millioner Kroner til at rejse Sanatorier for derved at løse en dobbelt Opgave, først at skaffe de arbejdsløse Arbejde og dernæst at skaffe de syge den fornødne Pleje og det fornødne Hjem, mon man da ikke fra anden Side vilde møde os med endnu stærkere Klang i Udtalelserne om det agitatoriske ved vor Virksomhed end det, der allerede er kommet frem under denne Debat. Naar vi have stillet dette Forlag om at yde Hjælp til